

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 1 Φεβρουαρίου 1920

ΑΡΙΘ. 669

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ κ. ΓΛΗΝΟΥ

Γιὰ τὴν «κουβέντα μὲ τὸν κ. Γληνὸς» ποὺ τυ-
πώσαμε στὸ περασμένο μας φύλλο, ὁ φίλος κ.
Γληνὸς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, μᾶς
ἔστειλε ἓνα γράμμα, ποὺ μᾶς βεβαιώνει πὺς
ὅ,τι μᾶς εἶπε, εἶτανε ὅλως διόλου πρόχειρο, μὲ
τόνο ἰδιωτικῆς συνομιλίας: «Σᾶς εἶπα βέ-
βαια», γράφει, «τί σημασία ἔχει, κατὰ τὴν ἀν-
τίληψή μου, αὐτὸ ποὺ γίνεται ἀπὸ τὸ Κράτος
σήμερα, καὶ πῶς θάπρεπε νὰ τὸ κρίνῃ ἓνας ἀ-
ληθινὸς δημοτικιστὴς. Μὰ οὔτε γιὰ δικό μου
ἔργο καὶ ἀγῶνα προσωπικὸ σᾶς τὰ παρέστησα
ὅλ' αὐτά, οὔτε τὸ ρόλο ὑπονομευτῆ τῆς καθα-
ρεύουσας, ποὺ μοῦ ἀποδίδεται, ἐφιλοδόξηση
νὰ παίξω ποτέ. Ὁ ἀγῶνας τοῦ δημοτικισμοῦ,
ἀγῶνας τίμιος, καθαρὸς καὶ ἀνοιχτός, ἀπὸ τὸ
μέρος τῶν δημοτικιστῶν, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ
ὑπονομηθεύσεις καὶ δόλια μέσα. Διεξάγεται μό-
νο μὲ σύστημα ἐπιστημονικὸ καὶ μέθοδο, ποὺ
δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραγνοῶνται τὰ ὅρια τῆς ση-
μερινῆς πραγματικότητος. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν
ἡ θετικὴ μου συμβολὴ εἶναι ὅλως διόλου δευ-
τερεύουσα, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ, νὰ δη-
μοσιεύσετε τὸ γράμμα μου αὐτὸ στὸ «Νουμᾶ»,
χάριν δικαιοσύνης.

Μὲ τιμὴ
Δ. ΓΛΗΝΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΙΑΣ

Πάει κ' ἡ γριά στὸ χοροστάσι
ἀκοιμώπωντας στὸ ραβδί
Στεγνὸ χρόνο νὰ προφτάσει
νιοὺς καὶ νιὲς νὰ ξαναδεῖ
Κι ἂν τὸν σέρνουν τὸ χορὸ
ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ!

Κ' ἔτσι ἀρχίζει νὰ μοιράζει
γνώμες καὶ παινήματα
καὶ τὸ πὺν τὴν τρώει μαράζι
νὰ ξεχνᾷ με ψέμματα.
Γιατὶ ἐθάρρει, μιὰ στιγμούλα,
πὺς γινόταν κοπελοῦλα!

—Σήκω, Δέσπω, τὸ κεφάλι
καὶ σοὶ κούφιτρε ὁ καιρὸς,

Λεύτερος ὅς' τὸν νὰ προβάλει
στοὺς λεβέντες πειρασμός.
Κρίνο δροσερὸ, ἀνθισμένο,
πὺς τὸν κρατεῖς κλεισμένο;

Πὸ στρωτὰ, Μαριὸ, τὸ πόδι,
παῖξε ἀνάερα τὸ μαντήλι!
Σὰ σκασμένο ἀφράτο ρόδι
μοιάζουνε τὰ δυὸ σου χεῖλη.
Ποιὰ ἀργομέλισσα θ' ἀρθεῖ
νὰ τρυγήσει τέτοιο ἀνθί;

Ἀχ, Κρινιὰ, καὶ νὰ μποροῦσα
νάχα τις παλιὲς ματιές·
Ἦμουν χαμηλοβλεποῦσα
μὰ ριχνα κρυφὰ σαϊτιές.
Τὶ κρατᾷς τὰ δυὸ σου ἀστέρια
σὰν ὁλόσβυστα ἀχνοκέρια;

Λίγα τὸ κορμί σου, Ἀφροδίτα,
καὶ κρατήσου ἀναγερτή.
Μάγουλο ἔχεις σὰν τὸ ρόδο·
Κείνος ποὺ διὰ τὸ γευτεῖ
θέλει καὶ κορμὶ νὰ ὀρίσει
ποὺ λιγαῖε σὰν κυπαρίσσι.

Αὔσε, Μέλω, τὰ μαλλιά σου
ν' ἀπλωθοῦνε σὰν ἀπόχη
νὰ πιαστῇ στὴν ἀγκαλιά σου
τὴν καρδιά σου ἐκείνος πῶχει.
Χρυσὰ στάχνα στὸ λαιμὸ σου
θεριστὴς θάβῃ ὁ ἀκριβὸς σου.

Τὶ τηρᾶτε ἔτσι, κοπέλλες;
τὶ γελᾶτε, λιγερές;
Ξαναμώραμα ἔχω; τρεῖλλες;
Σὲ λιγάκι ἔχω χαρές.
Κρυφὰ μοῦστειλαν μαντάτα
Κι ὁ καλὸς μου εἶναι στὴ στράτα!

Θὰ φανεῖ κ' ἐμὲ ὁ δικός μου
Δὲ θ' ἀργήσει... δὲ θ' ἀργήσει!
Κι ἂν τὰ βάθι τοῦ ἄλλου κόσμου
θάβῃ νὰ μὲ κυνηγήσει.
Ξέρω πὺς φυλάει καρτέρι
νὰ μὲ πᾶει στ' ἀνήλια μέρη!

Στοῦ καλοῦ μου τὰ λημέρια
—νύκρη νύφερη στα ξένα—
ὅσα βρίσκονται ἐκεῖ ταῖρια
θε νὰ μὲ καλνοῦν καὶ μένα
Γιὰ νὰ σέρνω τὸ χορὸ
ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ!

Σύρα.

ΛΑΥΡΑΣ